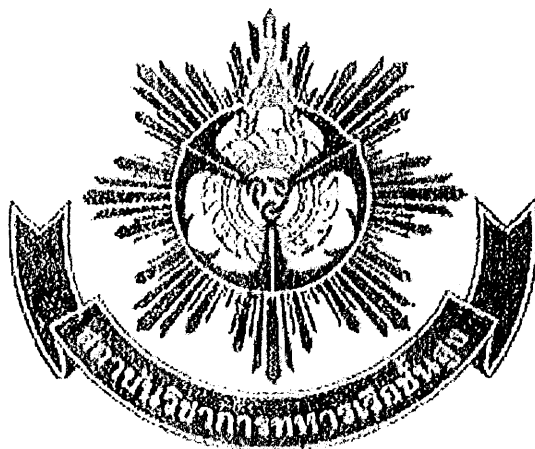

สงคิน สรส.

เอกสารประกอบการศึกษา

หมวดวิชา ปฏิบัติการทางทหาร

หลักพื้นฐานการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

ฝ่ายวิชาการ

สถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง

พ.ศ.๒๕๔๙

คำนำ

ในปัจจุบันได้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า หลังจากการสิ้นสุดของสงครามเย็น ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐได้ลดน้อยลงไปตามลำดับ แต่ในทางตรงกันข้าม ความขัดแย้งอันเนื่องมาจากปัจจัยภายในรัฐที่ได้ กลับมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในพื้นที่ของภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทย การศึกษาทำความเข้าใจกับรูปแบบของการปฏิบัติและธรรมชาติของสงครามในรูปแบบของการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติการในอนาคต

เนื้อหาในเอกสารประกอบการศึกษานี้ คัดย่อมาจาก คู่มือสนาม คู่มือราชการสนาม ๑๐๐ - ๒๐ ของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา ซึ่งทางคณาจารย์ของ โรงเรียนเสนาธิการทหารบกได้กรุณาแปลไว้ในฉบับสมบูรณ์ สำหรับเป็นเอกสารประกอบการศึกษา กองวิชาสงครามทางเรือและวิชาทหารได้พิจารณาแล้วว่าเนื้อหาของเอกสาร มีความสอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ในประมวลประจำปีการศึกษา ๒๕๕๐ ของโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือ จึงได้จัดทำฉบับย่อ โดยได้รับความช่วยเหลือจากคณาจารย์โรงเรียนเสนาธิการทหารบก ในการรวบรวมและให้คำแนะนำในการปรับปรุง ซึ่งทางกองวิชาสงครามทางเรือและวิชาทหารใคร่ขอขอบคุณคณาจารย์ ดังกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กองวิชาสงครามทางเรือและวิชาทหาร

ฝ่ายวิชาการ

สถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง

พิมพ์ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓

เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

	หน้า
หัวข้อ	๑๒
องค์การมวลชน	๑๓
ส่วนกำลังติดอาวุธ	๑๓
การแบ่งพื้นที่ในการก่อความไม่สงบ	๑๔
ยุทธศาสตร์การพัฒนาและป้องกันภายใน	๑๕
ยุทธศาสตร์การพัฒนาและป้องกันภายใน	๑๕
ข้อพิจารณาถึงผลกระทบของการใช้ยุทธศาสตร์นี้ต่อประชาชน	๑๖
ข้อพิจารณาถึงผลกระทบของการใช้ยุทธศาสตร์นี้ต่อประชาชนก่อนความไม่สงบ	๑๖
องค์ประกอบของยุทธศาสตร์การพัฒนาและป้องกันภายใน	๑๗
หลักการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ	๑๗
กำหนดการในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ	๑๗
การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชน	๑๗
การพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร	๑๗
การปราบ กองกำลังติดอาวุธ	๑๗
การข่าวกรองในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ	๒๐
การปฏิบัติการจิตวิทยา	๒๑
แนวความคิดในการใช้กำลังเพื่อการรณรงค์	๒๑
วัตถุประสงค์ในการรณรงค์เพื่อสนับสนุนแผนการ ปปส	๒๑
การรณรงค์	๒๑
การรณรงค์ด้วยกระบวนการเพิ่มความมั่นคง	๒๒
ขั้นตอนการรณรงค์เพื่อเสริมสร้างความมั่นคง	๒๕
การปฏิบัติการในพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมพิเศษ	๒๖
การปฏิบัติการในพื้นที่ห่างไกล	๒๗
การปฏิบัติการในเมือง	๒๘
สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการในเมือง	๒๘
การ ปปส. ในเมืองโดยทั่วไป	๒๙
การปฏิบัติการตามแนวชายแดน	๓๐
การตอบโต้การก่อความไม่สงบ	๓๐

หลักพื้นฐานการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

บทนำ

๑. ความมุ่งหมายในการศึกษา

๑.๑ เพื่อให้นายทหารนักเรียน มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องหลักการในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

๑.๒ เพื่อให้นายทหารนักเรียน มีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์การก่อความไม่สงบ สามารถวางแผน ประสานงาน อำนาจการ และควบคุมการปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบได้

๒. ขอบเขตการศึกษา

๒.๑ เพื่อให้ทราบแนวโน้มของการก่อความไม่สงบในประเทศที่กำลังพัฒนา

๒.๒ เพื่อให้ทราบสาเหตุของการก่อความไม่สงบ

๒.๓ เพื่อให้ทราบ ยุทธศาสตร์/ยุทธวิธี และการจัดองค์กรของการก่อความไม่สงบ

๒.๔ เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ สถานการณ์การก่อความไม่สงบได้

๒.๕ เพื่อให้ทราบหลักนิยม และแนวความคิดในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

๒.๖ เพื่อให้ทราบหลักการรณรงค์ และการปฏิบัติการในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

๒.๗ เพื่อให้สามารถวางแผน และจัดองค์กรในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบได้

๒.๘ เพื่อให้ทราบนโยบาย และการดำเนินการในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบในปัจจุบัน

๓. สภาวะการณ์ของความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้น

๓.๑ ความขัดแย้งระดับต่ำ โอกาสเกิดขึ้นมีมาก เกณฑ์เสี่ยงมีน้อย

๓.๒ ความขัดแย้งระดับกลาง โอกาสเกิดขึ้นมีปานกลาง เกณฑ์เสี่ยงมีปานกลาง

๓.๓ ความขัดแย้งระดับสูง โอกาสเกิดขึ้นมีน้อย เกณฑ์เสี่ยงมีมาก

๔. ระดับของความขัดแย้ง เรียงจาก โอกาสเกิดขึ้นมาก / ความรุนแรงน้อย ไปโอกาสเกิดขึ้นน้อย / ความรุนแรงมาก

๔.๑ การก่อการร้าย

๔.๒ การรบไม่ตามแบบ (รวมทั้งการ ปลบ.)

- ๔.๓ การรบตามแบบจำกัด
- ๔.๔ การรบตามแบบไม่จำกัด
- ๔.๕ สงครามนิวเคลียร์ยุทธวิธี
- ๔.๖ สงครามนิวเคลียร์ยุทธศาสตร์

๕. สภาวะการณ์โลกปัจจุบัน เรียงจาก โอกาสเกิดขึ้นมาก/ความรุนแรงน้อย ไป โอกาสเกิดขึ้นน้อย/ความรุนแรงมาก คือ สันติภาพ - การก่อความไม่สงบ / ปปส. - สงครามในระดับต่ำกว่าภูมิภาค - สงครามในบริเวณคาบสมุทรเกาหลี - สงครามในภูมิภาคยุโรป - สงครามโลก และ สงครามนิวเคลียร์ล้างโลก อย่างไรก็ตามมีสงครามในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีแนวโน้มของการเกิดสูง และมีความรุนแรงสูง

นอกจากการวิเคราะห์แนวโน้มของสถานการณ์โลกตามที่กล่าวไปแล้ว ยังได้มีนักวิชาการที่มีชื่อเสียงอีกหลายท่านเช่น Huntington ในหนังสือ Clash of Civilization Theory, Hans Morgenthau ในหนังสือ Politic among Nations รวมทั้งนักคิดในค่าย Realism ต่าง ๆ ได้มองสังคมโลกในยุคหลังสงครามเย็นนี้ จะเกิดความขัดแย้งทางด้านเชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์, วัฒนธรรม และศาสนารุนแรงขึ้น อันจะส่งผลให้มีการแยกประเทศ (เดิมประเทศในโลกนี้มี ประมาณ ๑๕๐ ประเทศในช่วงตั้งแต่ปี ๑๙๔๙ เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน ประเทศในโลกเพิ่มขึ้นจนถึงประมาณ ๑๙๐ ประเทศ) นอกจากนี้ยังอาจเกิดความขัดแย้งกันระหว่างกลุ่มประเทศที่เจริญแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา จากการวิเคราะห์ดังกล่าวเราสามารถมองสิ่งบ่งชี้ที่เกิดขึ้นแล้วได้เช่น ปัญหาการแยกตัวของรัฐต่าง ๆ ในรัสเซีย, ปัญหาในโคโซโว, ปัญหาติมอร์ตะวันออก, ปัญหาในศรีลังกา, ปัญหาแค้วนแคชเมียร์ และอีกหลายพื้นที่โดยทั่วไปในสังคมโลก

๖. การแบ่งประเภทสงครามในประเทศไทย

- ๖.๑ สงครามตามแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น แบบพื้นฐาน และแบบภายใต้สภาพพิเศษ
- ๖.๒ สงครามไม่ตามแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น สงครามพิเศษ, สงครามการเมือง, สงคราม

ศาสนา ฯลฯ

๗. สงครามพิเศษ แบ่งออกเป็น

- ๗.๑ สงครามนอกแบบ
- ๗.๒ การป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ
- ๗.๓ การปฏิบัติการจิตวิทยา

๘. หน้าที่ของทหารตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐

๘.๑ มาตรา ๗๒ รัฐต้องจัดให้มีกำลังทหารไว้เพื่อพิทักษ์รักษาเอกราช ความมั่นคงของรัฐ สดวกันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และเพื่อการพัฒนาประเทศ

๘.๒ สรุป ทหาร มีหน้าที่

๘.๒.๑ พิทักษ์ - รักษาเอกราช

- ความมั่นคงของรัฐ
- สถาบันพระมหากษัตริย์
- ผลประโยชน์แห่งชาติ
- การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์

ทรงเป็นประมุข

๘.๒.๒ พัฒนาประเทศ

๘. รายละเอียดหัวข้อการสอน

- สภาพแวดล้อมของประเทศที่กำลังพัฒนา
- ปัจจัยเอื้ออำนวยต่อการก่อความไม่สงบ
- รูปแบบของการก่อความไม่สงบ
- การก่อความไม่สงบแบบมุ่งเน้นมวลชน
 - ชั้นในการก่อความไม่สงบ
 - การจัดองค์กรในการก่อความไม่สงบ
 - การแบ่งพื้นที่ในการก่อความไม่สงบ
- ยุทธศาสตร์ในการ ปปส. (ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบและป้องกันภายใน)
- กำหนดการในการ ปปส.
- การรณรงค์ในการ ปปส.
 - การรณรงค์ด้วยการเสริมความมั่นคง
 - การรณรงค์ด้วยการโจมตี
- การปฏิบัติการในสภาพแวดล้อมพิเศษ
- การตอบโต้ต่อการดำเนินงานของฝ่ายก่อความไม่สงบ
- การข่าวกรอง
- การจัดทำแผนงานในการ ปปส.
- การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและการช่วยเหลือประชาชน
- การพิทักษ์ประชาชนและทรัพย์สิน
- การปราบปรามกำลังติดอาวุธ (การปราบปรามกองโจร)

พัฒนาแล้ว มีพลังอำนาจของชาติสูงกว่าเข้ากำหนดสภาพในสังคมภายในได้ ผลจากที่กล่าวไป จะก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคมที่มีระดับต่าง ๆ กันไป

๑๒. ประเด็นที่ก่อให้เกิดปัญหาในประเทศที่กำลังพัฒนา (พิจารณาจากปัจจัยทางด้าน การเมือง, เศรษฐกิจ และสังคมจิตวิทยา)

๑๒.๑ ด้านสังคมจิตวิทยา

๑๒.๑.๑ การเติบโตของประชากรเป็นไปอย่างรวดเร็วไม่สมดุลกับการเติบโตทาง เศรษฐกิจ

๑๒.๑.๒ การขยายตัวของเมืองเป็นไปอย่างรวดเร็วเกินกว่าการบริการทางสังคม สาธารณูปโภค

๑๒.๑.๓ การรับรู้ข่าวสารของประชาชนเปลี่ยนไป

๑๒.๒ ด้านการเมือง

๑๒.๒.๑ ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองน้อย

๑๒.๒.๒ ระบบราชการมักเป็นแบบพรรคพวก มีการรวบอำนาจ

๑๒.๒.๓ การเมืองมีโครงสร้างที่อ่อนแอและถูกโค่นล้มได้ง่ายโดยทหาร

๑๒.๓ ด้านเศรษฐกิจ

๑๒.๓.๑ ดึงพียง เทคโนโลยีและการลงทุน จากต่างประเทศ ค่อนข้างสูง (โครงการ ต่างๆ ต้องอาศัยทั้งเงินทุน และ จนท. เทคนิคจากต่างประเทศ)

๑๒.๓.๒ โครงสร้างพื้นฐานทาง เศรษฐกิจ ไม่พอเพียง

๑๒.๓.๓ ประชาชนส่วนใหญ่ยากจน มีพื้นฐานอาชีพทางการเกษตร ฯ เป็นหลัก

๑๒.๓.๔ การส่งออกน้อยทั้งปริมาณและชนิดของสินค้า

๑๓. ที่กล่าวมาแล้วสามารถสรุปออกมาเป็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการก่อความไม่สงบ ได้ดังนี้ (พิจารณาจากตัวแสดงหลักในการก่อความไม่สงบ)

ประชาชนที่ล่อแหลม
การนำและการชี้นำ
การควบคุมของรัฐบาลไม่เข้มแข็งพอ

๑๔. ประชาชนที่ล่อแหลม (Vulnerable Population)

คือ ประชาชนที่เกิดความไม่พอใจต่อสถานะภาพทาง เศรษฐกิจ, สังคม, การเมือง ที่เป็นอยู่ ในปัจจุบัน เพราะรัฐบาลไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ (ผลจากการ พัฒนาทำให้ประชาชนมีความคาดหวังสูงขึ้นกว่าปกติ มีความต้องการเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ)

อย่างไรก็ตามความไม่พอใจของประชาชน จะนำไปสู่ความขัดแย้ง ของประชาชน กับ รัฐบาล นั้นขึ้นอยู่กับ

- ทักษะสติของประชาชนต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น (ด้านจิตวิทยา)

- วิธีทางในการเมืองและวัฒนธรรมของประเทศ (โครงสร้างสังคม)
- ประสิทธิภาพในการใช้ความรุนแรงที่ผ่านมา (ประวัติศาสตร์)
- ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในทางการเมือง

ฯลฯ

๑๕. การนำและการชี้นำ (Direction and Leadership)

การนำ -- การชักจูงเพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเน้นให้เห็น ความผิดพลาดของรัฐบาล

การชี้นำ ---- การที่แนะนำแนวทางใหม่ในกรณีปัญหาให้ประชาชน เพื่อให้เห็นแนวทาง ในการมีอนาคตที่ดีกว่า โดยเน้นถึงความจำเป็นในการล้มล้างอำนาจ ในการปกครองปัจจุบัน เสียก่อน

๑๖. การควบคุมของรัฐบาลไม่มีประสิทธิภาพพอ (Lack of Government Control)

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการก่อความไม่สงบ ขึ้นอยู่กับบรรยากาศทาง การเมืองระดับชาติ ดังนั้น ถ้ารัฐบาลมีกลไกในการควบคุมที่มีประสิทธิภาพครอบคลุมทั่วประเทศแล้ว การก่อความไม่สงบก็ยากที่จะประสบความสำเร็จ (แม้ว่าจะมีทั้ง ๒ ประการแรกครบก็ตาม) (อาจปราบด้วยความรุนแรง)

๑๗. การสนับสนุนจากภายนอกประเทศ นอกเหนือจากปัจจัย ๓ ประการดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น การสนับสนุนจากภายนอกประเทศก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการก่อเกิดการก่อความไม่สงบ จากการศึกษาแต่ละประเทศในโลกนี้มักจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติตนเป็นหลัก ก่อชาติอื่น ๆ ใด จึงเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ประเทศใดประเทศหนึ่งสนับสนุนให้เกิดการก่อความไม่สงบขึ้นภายในอีกประเทศหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของชาติตน อันอาจได้แก่ ลัทธิในการปกครองประเทศ, เศรษฐกิจของประเทศ หรือ ด้านการเมืองภายใน / ภายนอกประเทศ เป็นต้น สำหรับการสนับสนุนจากภายนอกประเทศดังกล่าวได้แก่ การเอาใจช่วยในการก่อความไม่สงบ, การโฆษณาชวนเชื่อ, การกดดันต่อประเทศเป้าหมาย, การสนับสนุนทางการเงิน ฯลฯ

๑๘. สรุปลมูลเหตุของการขัดแย้ง

- ประชาชน มักมีความคาดหวังที่สูงขึ้นกว่าเดิม และมักมีความคิดเห็นในกลุ่มประชาชนแตกต่างกัน จนกลายเป็นความขัดแย้ง (เช่น อะไรคือสิ่งจำเป็น, รัฐบาลควรจะทำอะไร อย่างไร)
- ประชาชนที่หมดหวังในสิ่งที่ต้องการหรือเชื่อว่าความหวังนี้ไม่บรรลุผล จะต่อต้านรัฐบาล
- ประชาชนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลว ย่อมง่ายที่จะชักนำให้เกิดความขัดแย้ง (ประชาชนอาจพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ ถ้าไม่เห็นข้อแตกต่างของสภาพแวดล้อมที่เจริญ, ไม่มีกฎนำให้เห็นปัญหา เช่น ในประเทศด้อยพัฒนา ประชาชนไม่เห็นสภาพแวดล้อมที่เจริญกว่า แต่ในประเทศที่กำลังพัฒนา ประชาชนจะเห็นทั้งสภาพแวดล้อมที่เจริญกว่า และสภาพที่ด้อยกว่า เกิดการเปรียบเทียบ

เทียบชั้น ประชาชนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ด้อยกว่า ย่อมเกิดความไม่พอใจได้ง่าย และก่อความรุนแรง หรือถูกชักนำได้ง่าย)

- การถูกชี้นำ เช่น การชี้นำเพื่อทำการต่อต้านโครงการต่าง ๆ ของรัฐ โดยองค์กรเอกชน บางกลุ่มที่ไม่ได้มีความประสงค์ต่อประเทศชาติ

- การพัฒนาที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในขนบธรรมเนียมประเพณี, ค่านิยมเดิม มีการหยุดชะงัก หรือเปลี่ยนแปลงสภาวะปกติ ในชีวิตประจำวัน จนกลายเป็นความกดดันในสังคม

๑๙. สถานภาพทางกฎหมายของการก่อความไม่สงบ

๑๙.๑ เมื่อการก่อความไม่สงบนั้น พัฒนามาความรุนแรงจนถึงขั้นมีลักษณะเป็นสงครามกลางเมือง มีการเป็นปฏิปักษ์ระหว่างกันอย่างเห็นได้ชัด หรือมีการประกาศโดยเปิดเผย การก่อความไม่สงบนั้นจะอยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

๑๙.๒ ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ ประเทศอื่นสามารถให้การช่วยเหลือฝ่ายรัฐบาลที่ปกครองประเทศอยู่ได้ แต่มิให้ช่วยเหลือฝ่ายก่อความไม่สงบ

๑๙.๓ การปฏิบัติต่อพลเชลยศึกสำหรับการก่อความไม่สงบที่อยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศจะเป็นไปตามอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. ๑๙๔๙

๑๙.๔ แต่การก่อความไม่สงบที่เป็นไปโดยทางลับ มีลักษณะเป็นการบ่อนทำลาย, ก่อการร้าย, การก่อวินาศกรรม ไม่มีการสนับสนุนโดยเปิดเผยจากประเทศที่มีข้อขัดแย้งกัน ผู้ก่อความไม่สงบที่ถูกจับจะมีฐานะเป็นเพียงอาชญากรธรรมดา แต่ควรได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรม

อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ ด้วยปัญหาทางด้านสิทธิมนุษยชน, เสรีประชาธิปไตย อาจทำให้องค์การสหประชาชาติเข้าดำเนินการใด ๆ ต่อปัญหาที่เกิดขึ้นได้

๒๐. รูปแบบของการก่อความไม่สงบ

๒๐.๑ การก่อความไม่สงบโดยใช้วิธีการบ่อนทำลาย (Subversive Insurgency)

๒๐.๒ การก่อความไม่สงบโดยใช้แกนนำปฏิวัติ (Critical-cell insurgency)

๒๐.๓ การก่อความไม่สงบแบบมุ่งเน้นมวลชน (Mass-oriented insurgency)

๒๐.๔ การก่อความไม่สงบแบบดั้งเดิม (Traditional Insurgency)

๒๑. การก่อความไม่สงบโดยใช้วิธีการบ่อนทำลาย

เป็นการแทรกซึมเข้าไปใน โครงสร้างทางการเมืองของประเทศ เพื่ก ขยายฐานการสนับสนุนทางการเมือง ให้เพียงพอ (อาจร่วมกับพรรคการเมืองใด ๆ ที่เป็นรัฐบาลผสมในขณะนั้น) แล้ว ดำเนินการเรียกร้องต่อรัฐบาล เพื่อ นำไปสู่ความปั่นป่วนและการจลาจล ดำเนินการทำลายศรัทธาของประชาชน และสร้างอิทธิพลที่สามารถชักจูงใจประชาชนได้

ลักษณะการปฏิบัติ จัดตั้งองค์กรทางการเมือง หรือองค์กรทางสังคมที่ถูกกฎหมาย (อาจสนับสนุนทางลับด้วยองค์กรลับที่ผิดกฎหมาย) แล้วชักชวน-โน้มน้าวให้บุคคลที่มีความสำคัญ ทางการเมือง-ทางสังคม มาร่วมด้วย หลังจากนั้นดำเนินการเคลื่อนไหวก่อนเพื่อบ่อนทำลายรัฐ

บาล การก่อความไม่สงบลักษณะนี้ จะเปลี่ยนแปลงไป เป็นแบบการใช้แกนนำปฏิวัติ ได้ อย่างรวดเร็ว เมื่อสถานการณ์เกือวถึง (ตัวอย่างเช่น การขึ้นสู่อำนาจของฮิตเลอร์ การเคลื่อนไหว ของคอมมิวนิสต์ในประเทศทางยุโรป)

๒๒. การก่อความไม่สงบโดยใช้แกนนำปฏิวัติ

เป็นการแทรกซึมเข้าไปในสถาบันต่าง ๆ ของรัฐบาล (อาจไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเมือง) เพื่อทำลายโครงสร้างทางการบริหารจากภายในระบบ ด้วยการปฏิบัติการทั้งทางลับและเปิดเผย เพื่อบ่อนทำลาย และสร้างสถานการณ์ปฏิวัติขึ้น เมื่อรัฐบาลอ่อนแอลงและฝ่ายก่อความไม่สงบ เข้มแข็งขึ้นก็จะเข้ายึดอำนาจรัฐ

ลักษณะการปฏิบัติ อาจดำเนินงานใน ๒ ลักษณะคือ - การให้สมาชิกกลุ่มย่อยเข้าไปปลุก ุระดมในพื้นที่ที่ประชาชนมีความล่อแหลมให้ลุกฮือขึ้นต่อต้าน เช่น การปฏิวัติในรัสเซียเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ (รูปแบบการปฏิวัติตามแนวความคิดของเลนิน) กับการใช้ ักล. ตัดอาวุธเคลื่อนไหวใน พื้นที่ที่ประชาชนไม่พอใจรัฐบาลเพื่อเป็นแกนนำในการต่อต้าน เช่น การก่อความไม่สงบโดยใช้ ยุทธศาสตร์ไฟใต้ (FOCCO) หรือแบบคิวบา

๒๓. การก่อความไม่สงบแบบรุนแรงเน้นมวลชน

เป็นการสร้างความขัดแย้งต่อรัฐบาลอย่างยืดเยื้อยาวนาน โดยใช้องค์กรมวลชนเป็นหลัก มี เป้าหมายคือ การให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนจากประชาชน ทั้งด้านการเมืองและกำลังอาวุธ

ลักษณะการปฏิบัติ จะมุ่งทำลายโครงสร้างรัฐบาลจากภายนอกระบบ การปฏิบัติจะเน้นที่ โครงสร้างพรรคและการนำ ที่มีลักษณะสลับซับซ้อน ตัวอย่างเช่น การปฏิวัติในจีน-เวียดนาม

๒๔. การก่อความไม่สงบแบบดั้งเดิม

เป็นการก่อความไม่สงบที่เริ่มต้นจาก ความคับแค้นใจของประชาชน ในเรื่องต่างๆ เช่น ศาสนา เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ (ชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ) แล้วต้องการล้มล้างรัฐบาล เพื่อประโยชน์, สิทธิ ของพวกตน

เป้าหมาย เพื่อแยกตัวออกจากการควบคุมของรัฐบาล และปกครองตนเอง (ไม่ต้องการล้ม ล้างรัฐบาลหรือควบคุมประเทศทั้งหมด)

การดำเนินการ นิยมใช้ความรุนแรง (เริ่มตั้งแต่ เดินขบวน - การก่อการร้าย - สงครามกองโจร) ไม่มีรูปแบบการจัดองค์กรและการดำเนินการที่แน่นอน

การแก้ไขในขั้นต้น มักให้ทหารเข้าดำเนินการ แต่ถ้าเป็นการแก้ปัญหา (เพื่อผลระยะยาว) จะ ใช้มาตรการทางการเมืองด้วย

สำหรับการก่อความไม่สงบในรูปแบบนี้ ได้มีนักวิชาการทางด้านสังคมศาสตร์หลายท่านได้ วิเคราะห์ไว้ว่า ในปัจจุบันและอนาคตอันใกล้นี้ จะเกิดการก่อความไม่สงบแบบนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากปัญหาของสังคมที่ไร้พรหมแดน จะส่งผลให้มนุษย์ต้องหันกลับมาจำแนกตนเอง หาความเป็น

ตัวเอง ซึ่งก็จะส่งผลให้เกิดการแบ่งแยกทางด้านเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และศาสนาขึ้นภายในประเทศ จนเกิดความต้องการแบ่งแยกดินแดนขึ้น ดังมีสิ่งบ่งชี้หลายประการ เช่น การเพิ่มขึ้นของประเทศในสังคมโลกนี้ถึงประมาณ ๔๐ ประเทศในห้วงหลังสงครามเย็น, ปัญหาการแบ่งแยกดินแดนในรัสเซีย, อินโดนีเซีย เป็นต้น

การก่อความไม่สงบแบบมุ่งเน้นมวลชน

๒๕. วิธีการ การดำเนินการ การจัดองค์กร ของการก่อความไม่สงบแบบนี้ มีความสลับซับซ้อน ยากแก่การป้องกันและปราบปรามที่สุด ความยากลำบากของการก่อความไม่สงบแบบนี้ จะอยู่ที่การเริ่มจัดตั้ง เมื่อจัดตั้งได้แล้วมีโอกาสสำเร็จมากหัวใจอยู่ที่การสนับสนุนจากประชาชน และการจัดตั้งรัฐบาลเงา

การแบ่งขั้นตอน ๓ ขั้นตอน คือ ขั้นที่ ๑ ระยะเวลาเริ่มต้นและซ่อนเร้น
ขั้นที่ ๒ สงครามกองโจร
ขั้นที่ ๓ สงครามขบวนการ

โดยแบ่งตามความเข้มแข็งของขบวนการก่อความไม่สงบ

๒๖. กิจกรรมการก่อความไม่สงบในขั้นเริ่มต้นและซ่อนเร้น

เป็นขั้นตอนการก่อตั้งขบวนการ ต้องซ่อนเร้นการเคลื่อนไหวในระยะแรก การเคลื่อนไหวจะใช้วิธีการบ่อนทำลายเป็นหลัก เมื่อประสบความสำเร็จจะปฏิบัติการบ่อยครั้งขึ้น แต่ยังไม่เป็นกิจกรรมขนาดใหญ่ หรือกิจกรรมที่ยากในการควบคุม

การดำเนินการ มี ๔ ขั้นตอนย่อย คือ (อาจไม่เรียง และอาจไม่เป็นตามขั้นเสมอไป)

๑. เริ่มจัดตั้ง - การจัดระเบียบและวางแผนการรณรงค์, การกำหนดพื้นที่เป้าหมาย
ขั้นต้น (ในชนบท ในเมือง หรือผสมกัน) และกำหนดอุดมการณ์พื้นฐานของแต่ละกลุ่ม

๒. การจัดตั้งองค์กรทั้งลับและเปิดเผย (เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางกฎหมาย)

๓. เริ่มปฏิบัติการจิตวิทยา (เพื่อขยายฐานความไม่พอใจและยกระดับความคึกคักของประชาชน ให้สูงขึ้น รวมทั้งสร้างอิทธิพลชักจูงใจประชาชน และเสริมสร้างความซื่อสัตย์ในหมู่สมาชิก)

๔. การจัดตั้งรัฐบาลเงา

๕. ขยายขอบเขตการปฏิบัติ ให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน และแทรกซึมเข้าไปในองค์กรทางเศรษฐกิจ, สังคม และองค์กรของรัฐ

๖. ชักจูงสมาชิก จัดตั้งกองกำลังติดอาวุธ และดำเนินการฝึก (ด้วยการปฏิบัติการจริง
ขั้นนี้จะเริ่มมีการปฏิบัติทางยุทธวิธี)

๗. โจมตีต่อกำลังเจ้าหน้าที่รัฐ และดำเนินการก่อการร้าย เพื่อสร้างอิทธิพลและทำ
ทลายขีดความสามารถของรัฐ ในการรักษาความสงบเรียบร้อย

๘. วางฐานการสนับสนุนจากภายนอกประเทศ

๒๗. กิจกรรมการก่อความไม่สงบในชั้นสงครามกองโจร

จะเริ่มเมื่อการเคลื่อนไหวในการบ่อนทำลายได้รับการสนับสนุนจากในท้องถิ่น และภายนอก
อย่างเพียงพอ

มีขั้นตอนย่อย ๔ ขั้นตอน

๑. ขยายขอบเขตความคุ้มครองพื้นที่และประชาชน ทั้งทางด้านการเมืองและการทหาร

๒. รุกด้วยสงครามกองโจร

๓. สร้างอิทธิพลข่มขวัญให้มาขึ้น

๔. เข้าควบคุมพื้นที่สำคัญ และบังคับหรือตรึงกำลังฝ่ายปราบให้อยู่กับที่

(ในตำราบางเล่ม กล่าวไว้ ๓ กิจกรรม คือ ทำสงครามกองโจร, จัดตั้งรัฐบาลในท้องถิ่น
และ สร้างอิทธิพลด้วยการก่อการร้าย)

(กิจกรรมที่ดำเนินไปในขั้นที่ ๑ นั้นจะคงปฏิบัติต่อไป สำหรับยุทธวิธีของกองโจรที่
ใช้นั้นสามารถแบ่งแยกได้เป็น การก่อการร้าย, การรบกวน, การเข้าตีด้วยกำลัง และการรบด้วย
วิธีรับ)

๒๘. ชั้นสงครามขบวนการ

ฝ่ายก่อความไม่สงบจะใช้กำลังที่จัดตั้งไว้แล้วเข้าต่อสู้กับกองกำลังฝ่ายรัฐบาลโดยตรง โดย
ดำเนินการเป็น ๓ ขั้นตอน คือ

๑. ขยายขอบเขตขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ ให้กว้างขวางขึ้น

๒. ใช้กำลังเข้ายึดที่หมายทางภูมิศาสตร์ ที่หมายทางการเมือง ที่สำคัญและเกื้อกูลต่อการ
เอาชนะในขั้นสุดท้าย

๓. เสริมความมั่นคงด้วยการขจัดศัตรูและฟื้นฟูสังคม (ในตำราบางเล่ม แบ่งเป็น ๒ กิจกรรม
คือ ให้กำลังกองโจรเข้าเผชิญหน้ากับกำลังฝ่ายรัฐบาล และขั้นเสริมความมั่นคง)

๒๙. การจัดองค์กรสำหรับการก่อความไม่สงบ (แบบมุ่งเน้นมวลชน)

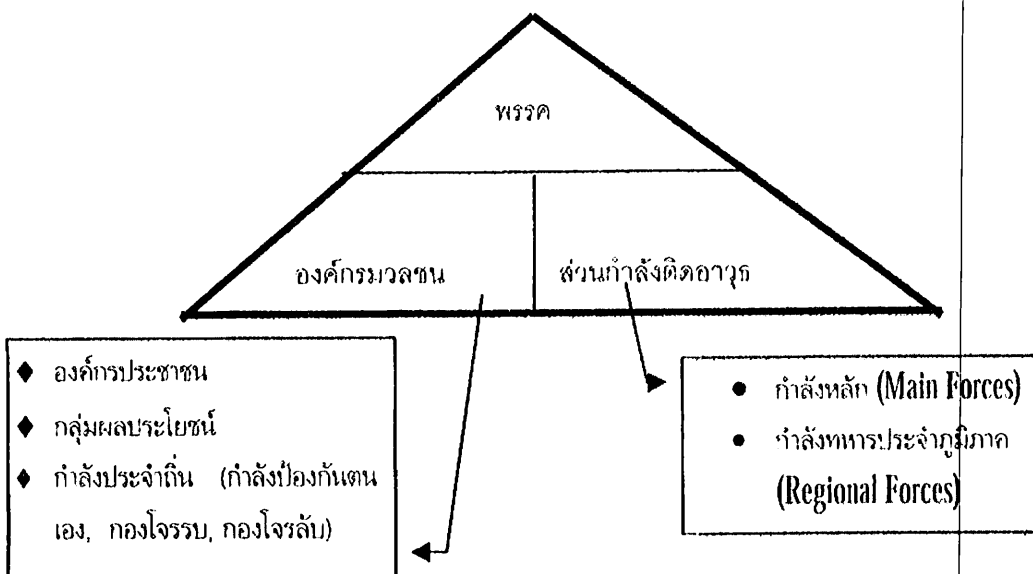
โครงสร้างทั่วไป ประกอบด้วย ๓ ส่วน คือ พรรค/องค์กรมวลชน/ส่วนกำลังติดอาวุธ (ลับ-
เปิดเผย)

พรรค หรือส่วนการนำหรือส่วนควบคุม - จัดเพื่อกำหนดนโยบายแบบรวมการ และ
กำกับดูแลการปฏิบัติ

- ปกติจะจัดเป็นส่วนแยกย่อย ๆ เพื่อรักษาความปลอดภัยจากการถูกแทรกซึมจากองค์กรด้านการข่าวของรัฐบาล

องค์กรมวลชน - เพื่อเสริมศรัทธาของประชาชนเข้ากับพรรค โดยพรรคจะเป็นผู้ควบคุม ส่วนกำลังติดอาวุธ (แบบลับและเปิดเผย) - เพื่อดำเนินการขยายอิทธิพล, ส่วนกำลังติดอาวุธนั้น อาจจะเป็นแบบลับหรือเปิดเผยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น เช่น เมื่อการก่อความไม่สงบเริ่มจัดตั้ง ยังอ่อนแออยู่ก็จะให้ส่วนกำลังติดอาวุธแบบลับ ประณามผู้ก่อการร้าย เมื่อการก่อความไม่สงบขยายตัว และเข้มแข็งขึ้น จะจัดตั้งส่วนกำลังติดอาวุธแบบเปิดเผยขึ้น

การก่อความไม่สงบแบบมุ่งเน้นมวลชน สามารถยอมให้องค์กรทางทหารเปลี่ยนแปลงได้ เช่น ลดกำลังลง, จัดกำลังขึ้นใหม่ หรือสลายตัวชั่วคราว (ตามลักษณะที่กองโจรตอบโต้ฝ่ายปราบได้ ๓ ลักษณะ คือ หยุดการเคลื่อนไหวไม่ปฏิบัติการใดๆ, สลายตัวปะปนกับประชาชน และ ถอยไปอยู่พื้นที่อื่น)

๓๐. พรรคของฝ่ายก่อความไม่สงบ

หัวใจของการก่อความไม่สงบแบบมุ่งเน้นมวลชน คือ พรรคที่มีระเบียบวินัยเคร่งครัด (เพราะพรรคควบคุมทั้งองค์กรมวลชนและกำลังติดอาวุธ และยังควบคุม คณะกรรมการปลดปล่อยในระดับต่าง ๆ ซึ่งมักจะจัดคู่ขนานไปกับโครงสร้างการปกครองของรัฐบาล ซึ่งมีทั้งระดับท้องถิ่น, ภูมิภาคและระดับชาติ)

แกนกลางของพรรค ประกอบด้วย

๑. องค์กรหน่วยงานย่อยของพรรค
๒. ระบบคณะกรรมการของพรรค
๓. องค์กรยุวชนของพรรค

องค์กรหน่วยงานย่อยของพรรค หน่วยงานย่อย เป็นพื้นฐานของโครงสร้างพรรค เป็นองค์กรลับแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ หน่วยงานย่อยของพรรคในท้องถิ่น และหน่วยงานย่อยตามพันธกิจ เช่น โรงเรียน โรงงาน สมาชิกรวมของพรรค ปกติจะสังกัดอยู่ในหน่วยย่อย ๒ หน่วยงานขึ้นไป

ระบบคณะกรรมการพรรค คณะกรรมการบริหารของพรรค ปกติจะเรียกว่า คณะกรรมการปฏิบัติของพรรค เป็นองค์กรหลักในการกำนวยการ การปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจ การปฏิบัติงานประจำวัน ของหน่วยงานย่อยของพรรค ซึ่งคณะกรรมการจะมีอยู่ในทุกระดับ ทั้งระดับชาติ, ภูมิภาคและท้องถิ่น โดยในระดับชาติคือเลขาธิการคณะกรรมการกลาง

องค์กรยุวชนของพรรค เป็นองค์กรคู่ขนานแกนกลางพรรค เป็นการฝึกฝนประสบการณ์ให้กับยุวชนของพรรค ให้พร้อมที่จะทำงานเป็นแกนกลางของพรรคต่อไปในอนาคต

๓๑. องค์กรมวลชน

องค์กรมวลชนจะให้ เป็นกลไกหลัก ในการควบคุมและสร้างอิทธิพลเหนือประชาชน ตลอดจนเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ในการที่จะดำเนินการในด้านการข่าวกรอง, การส่งกำลังบำรุง, การจัดหาสมาชิกเพิ่มเติม

องค์กรมวลชน ประกอบด้วย องค์กรประชาชน (Popular Organization), กลุ่มผลประโยชน์ (Special Interest Group), กำลังประจำถิ่น (Local Militia)

องค์กรประชาชน (Popular Organization) เป็นส่วนสำคัญที่สุด เพราะมักมีขนาดใหญ่และสามารถจัดตั้งได้กว้างขวางทั่วประเทศ

กลุ่มผลประโยชน์ (Special Interest Group) จัดตั้งขึ้นมาตามเงื่อนไขพิเศษเฉพาะกรณี กลุ่มผลประโยชน์นี้มีขอบเขตของผลประโยชน์แคบกว่าองค์การประชาชน เช่น กลุ่มอิทธิพลอำนาจมืด อื่นๆ (ค้าหญิงข้ามชาติ, คุมบอง)

กำลังประจำถิ่น (Local Militia) มีหน้าที่ในการแยกประชาชนออกจากการควบคุมของรัฐ โดยปกติกำลังนี้จะไม่อยู่ในการควบคุม ของสายการบังคับบัญชาทางทหาร กำลังประจำถิ่นประกอบด้วยกำลังกึ่งทหาร ๓ ชนิด คือ กำลังป้องกันตนเอง, กองโจรรบ และ กองโจรลับ

กำลังป้องกันตนเอง เป็นกำลังประจำถิ่นที่มีการจัดและการฝึก เพื่อใช้ในการป้องกันชุมชนและสิ่งอำนวยความสะดวกในการก่อความไม่สงบอื่น

กองโจรรบ เป็นกองโจรที่ใช้ในการรวบรวมชาวในหมู่บ้าน, เป็นชุดปฏิบัติการขนาดเล็ก และสนับสนุนส่วนกองกำลังติดอาวุธปฏิบัติการในพื้นที

กองโจรลับ เป็นกองโจรที่ใช้เป็นเครื่องมือในการบีบบังคับประชาชนให้กระทำตาม และใช้ในการขยายอิทธิพลของพรรค การดำเนินงานของกองโจรลับจะเป็นลักษณะการก่อการร้าย

๓๒. ส่วนกำลังติดอาวุธ

ส่วนกำลังติดอาวุธ สามารถจัดตั้งได้ทั้งแบบลับและเปิดเผย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าแบบใดจะสามารถทำให้บรรลุต่อเป้าหมายได้ โดยในขั้นเริ่มต้นและช่วงแรกที่ยังอ่อนแออยู่ ก็มักใช้ในแบบลับ ประเภทผู้ก่อการร้าย เมื่อเข้มแข็งขึ้นก็จะจัดตั้งเป็นกองกำลังทหารโดยเปิดเผย กองกำลังทหารสามารถให้องค์กรของตนเปลี่ยนแปลงด้วยการ ลดกำลัง, จัดกำลังขึ้นใหม่ หรือสลายตัวชั่วคราวได้ ตามสถานการณ์ ทั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า หากแกนกลางของพรรค และองค์กรมวลชนสามารถดำรงอยู่ได้ กองกำลังติดอาวุธก็จะพร้อมจัดตั้งขึ้นได้ทุกเมื่อ สำหรับกองกำลังทหารในส่วนกองกำลังติดอาวุธนั้น แบ่งออกเป็น กำลังทหารหลัก (Main Forces) และกำลังทหารประจำภูมิภาค (Regional Forces)

๑. กำลังทหารหลัก (Main Forces) เป็นกลุ่มทหารที่คัดเลือกมาโดยเฉพาะ อยู่ภายใต้การควบคุมระดับชาติ ได้รับการฝึกมาอย่างดี และมีแรงจูงใจสูง มักจะนำมาใช้ในพื้นที่ และภารกิจที่จะเป็น

๒. กำลังทหารประจำภูมิภาค (Regional Forces) เป็นทหารที่ประกอบด้วยกำลังจากท้องถิ่น ได้รับการคัดเลือกมาจากองค์กรมวลชนโดยตรง หรือเลื่อนฐานะมาจากกำลังประจำถิ่นขององค์กรมวลชน กำลังทหารประเภทนี้ปกติจะปฏิบัติการในพื้นที่ของตนเท่านั้น

๓๓. การแบ่งพื้นที่ในการก่อความไม่สงบ แบ่งเป็น ๓ พื้นที่คือ พื้นที่ในความควบคุมของกองโจร, พื้นที่ช่วงชิง และพื้นที่ในความควบคุมของฝ่ายรัฐบาล

๑. พื้นที่ในความควบคุมของกองโจร

- โดยทั่วไปเป็นที่ตั้งของ
 - กองบัญชาการ
 - ค่ายพัก
 - ฐานของกองโจร
- ลักษณะการต้านทาน จะต้านทานอย่างเหนียวแน่น
- การปฏิบัติการของกองโจรในพื้นที่นี้ จะเน้นด้าน
 - การโจมตีฆาตกรรมเพื่อ
 - การชักจูงหาสมาชิกของกองโจรใหม่ (กองกำลังติดอาวุธ)

๒. พื้นที่ช่วงชิง

- เป็นพื้นที่หลักในการปฏิบัติการของกองโจร เพื่อขยายพื้นที่ในความควบคุมให้มากขึ้น
- ลักษณะการต้านทาน กองโจรอาจไม่ต่อต้านอย่างรุนแรง ยอมให้ฝ่ายปราบเข้าปฏิบัติการได้ แต่กองโจรอาจจะปฏิบัติการรบกวนขัดขวาง

ไม่สงบตั้งแต่ต้น โดยต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมทั้งในการพัฒนา และป้องกันภายใน. ใช้วิธีการ เพื่อลดความรุนแรงเมื่อเกิดความไม่สงบ)

การพัฒนาภายใน

คือการดำเนินการของประเทศเพื่อสร้างความเจริญ และดำรงไว้ซึ่งสถาบันที่มีความสำคัญยิ่ง ในการตอบสนองความต้องการโดยส่วนรวมของประเทศในด้าน การเมือง, เศรษฐกิจ, การทหาร, สังคม

โดย : - ใช้โครงการพัฒนาต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมี - การวางแผนและการปรับปรุงอยู่เสมอ
และ - มีการโฆษณา, ประชาสัมพันธ์อย่างเหมาะสม

เพื่อให้สนองตอบและอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนส่วนใหญ่ และสามารถจัดเงื่อนไขที่ฝ่ายก่อความไม่สงบอาจนำไปขยายผลฐานความไม่พอใจได้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม

การป้องกันภายใน

คือ มาตรการที่รัฐบาลนำมาใช้เพื่อพิทักษ์และดำรงไว้ซึ่งความเป็นอิสระของสังคมของประเทศ ให้ปลอดภัยจากการบ่อนทำลาย, ภาวะซึ่งไร้กฎหมายและการก่อความไม่สงบ

เพื่อให้เกิดความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อย ให้เกื้อกูลต่อการพัฒนาประเทศ

ทั้งนี้ ระดับความเข้มข้นของการป้องกันภายใน ขึ้นกับระดับความรุนแรงของการเคลื่อนไหว ในการก่อความไม่สงบ

๓๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและป้องกันภายใน เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ในการพัฒนา และ การใช้พลังอำนาจแห่งชาติของรัฐบาล (ทั้งทางด้านภูมิศาสตร์, ด้านการเมือง, ด้านเศรษฐกิจ, ด้านสังคมจิตวิทยา, ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และด้านอาหาร) รวมทั้งการใช้กำลังต่าง ๆ โภการ บัปส.

แนวความคิดของยุทธศาสตร์ คือ - การดำเนินการตามโครงการป้องกันและพัฒนาต้อง กระทำควบคู่กันไป (โดยมุ่งต่อประชาชนและฝ่ายก่อความไม่สงบ)

มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างบรรยากาศให้ความมั่นคงภายในอยู่ในระดับที่เกื้อกูลต่อการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม อย่างสมดุล

กระทำได้โดย การกำหนดโครงการพัฒนาที่สมดุล เพื่อให้เกิดผลกระทบทั้งต่อประชาชนและต่อขบวนการก่อความไม่สงบ

๓๖. ข้อพิจารณาถึงผลกระทบของการใช้ยุทธศาสตร์นี้ต่อประชาชน

๑. การปรับปรุงสภาพแวดล้อม โดยการจัดเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ ด้วยโครงการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนที่ล้นแถม ซึ่งการดำเนินการนี้จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน เพราะย่อมมีการเปลี่ยนแปลงทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม จะมีทั้งคนที่พอใจและไม่พอใจ ในผลของการเปลี่ยนแปลงนี้

๒. การระดมสรรพกำลังจากประชาชนให้หันมาสนับสนุนรัฐบาล จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อประชาชนเห็นว่าสภาพแวดล้อมนั้นปลอดภัย ปราศจากอิทธิพลของขบวนการก่อความไม่สงบ (หากประชาชนเห็นว่ารัฐบาลยังให้ความคุ้มครองไม่ได้ ก็ย่อมมีการลงใจที่จะร่วมมือกับรัฐบาล)

ลักษณะการระดมสรรพกำลังจากประชาชนจะเป็นดังนี้

๒.๑ การจัดตั้งกลุ่มสังคมที่มีผลประโยชน์ร่วมกันขึ้น เพื่อทำงานร่วมกันและบรรลุเป้าหมายร่วมกัน เช่น การจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ ในชุมชน ซึ่งจะเลื้อยอำนวยการให้เกิดความเข้าใจกันทั้งกลุ่มชนและรัฐบาล

๒.๒ กลุ่มสังคมที่มีผลประโยชน์ร่วมกันนี้มีลักษณะการจัดได้หลายอย่างคือ

- การจัดตั้งกลุ่มใหม่ซึ่งยังไม่เคยมีมาก่อน (เพื่อสนองความต้องการของชุมชน)
- การปรับปรุงหรือเสริมสร้างกลุ่มสังคมที่มีอยู่แล้วให้เข้มแข็ง

๓. ความไม่พอเพียงของทรัพยากร ย่อมทำให้ไม่สามารถตอบสนองของความต้องการของประชาชนในทันทีทันใดได้ จะต้องมีการวิเคราะห์และจัดลำดับความเร่งด่วน ในการใช้ทรัพยากรให้เหมาะสม กับจำนวนทรัพยากรที่มีอยู่และความสามารถ

๓๗. ข้อพิจารณาถึงผลกระทบของการใช้ยุทธศาสตร์นี้ต่อฝ่ายก่อความไม่สงบ

๑. ต้องกำหนดการแยกขบวนการก่อความไม่สงบออกจากประชาชนไว้ในยุทธศาสตร์ชาติด้วย

๒. ข้อพิจารณาที่สำคัญ คือ การกำจัดส่วนการนำ และองค์กรของฝ่ายก่อความไม่สงบให้หมดประสิทธิภาพ การโจมตีต่อศูนย์กลางการนำและควบคุม จะสามารถทำลายเอกภาพ และโครงสร้าง รวมทั้งทำลายองค์กรของฝ่ายก่อความไม่สงบลงได้

๓. มีการทำลายกองกำลังติดอาวุธ โดยใช้การปฏิบัติการทางยุทธวิธี และการปฏิบัติแบบตำรวจโดยต่อเนื่อง

๔. การ บังคับ. ต้องสร้างการสิ้นศรัทธาของประชาชนต่อฝ่ายก่อความไม่สงบให้มากที่สุด และไม่ควรมากไปจนฝ่ายก่อความไม่สงบหมดานและรอเวลาโยธมาภายหลัง

๓๘. องค์ประกอบของยุทธศาสตร์การพัฒนาและป้องกันภายใน

ประกอบด้วย ๔ องค์ประกอบคือ

- การพัฒนาที่สมดุล
- การรักษาความปลอดภัย
- การทำลายองค์กรก่อความไม่สงบ
- การระดมสรรพกำลัง

๑. การพัฒนาที่สมดุล

คือ ความพยายามที่ใช้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์แห่งชาติ ด้วยการพัฒนาทางด้านการเมือง, สังคม และเศรษฐกิจ อย่างสมดุล โดยเปิดโอกาสให้บุคคลในสังคมได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย ซึ่งจะเป็นการลด ปลดปล่อย ความสับสนไม่เข้าใจ ที่มักจะเกิดขึ้นจากผลของการพัฒนา การเปิดโอกาสให้กลุ่มต่าง ๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาจะช่วยให้

- มีการพิสูจน์ทราบปัญหาและการรับรู้ร่วมกัน
- มีการร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหาดัง ๆ (การร่วมมือกันจะทำให้สังคมเข้มแข็งขึ้น)
- ไม่ก่อให้เกิดเงื่อนไขในการชักนำให้นำไปสู่การก่อความไม่สงบ

๒. การรักษาความปลอดภัย

คือ การดำเนินการในกิจกรรมทั้งหมด ที่กระทำเพื่อคุ้มครองประชาชนให้ปลอดภัยจากผู้ก่อความไม่สงบ และ สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในการพัฒนาชาติ

การคุ้มครองประชาชนให้ปลอดภัย---กระทำโดย --- ชัดขวางมิให้ผู้ก่อความไม่สงบเข้าถึง แหล่งทรัพยากร ที่สำคัญที่สุด (ซึ่งก็คือ การสนับสนุนของประชาชน)

การรักษาความปลอดภัยที่พึงประสงค์นั้น----- คือ การสร้างสภาพแวดล้อมที่ประชาชน สามารถรักษาความปลอดภัย ด้วยตัวเองได้ (โดยมีการสนับสนุนจากรัฐบาลน้อยที่สุด)

๓. การทำลายองค์การก่อความไม่สงบ

คือ การดำเนินการในกิจกรรมทางกฎหมายทั้งสิ้น ที่ใช้ในการรบกวน, การทำให้แตกแยก, การทำลายองค์การก่อความไม่สงบ

การทำลายองค์การ ฯ มีอยู่หลายรูปแบบ ตั้งแต่

- การเปิดโปงเพื่อสร้างความเสื่อมศรัทธาในตัวผู้นำขบวนการ
- การจับกุมและลงโทษ เมื่อมีการปฏิบัติที่ผิดกฎหมาย
- การใช้กำลังปราบปราม

ข้อคิดในเรื่องการทำลายองค์การ คือ ความพยายามในการทำลายองค์การ ฯ นี้ ควรดำเนินไป ภายในกรอบของกฎหมาย และข้อกำหนดที่รัฐธรรมนูญระบุไว้ ดังนั้น กำลัง รมก. ต่าง ๆ จะต้อง ปฏิบัติทั้งทางกฎหมายและหลักมนุษยธรรม เพื่อมิให้เป็นการสร้างเงื่อนไขขึ้นมา เช่น กรณี ผกค. ถูกทำทารุณกรรมต่าง ๆ จนฝ่ายก่อความไม่สงบสามารถนำไปใช้โฆษณาให้เป็นเงื่อนไขได้ (แม้ จะมีข้อกำหนดกฎหมายให้อำนาจพิเศษเอาไว้ ก็ไม่ควรนำมาใช้อย่างฟุ่มเฟือย ถ้าเห็นว่าจะทำให้ เสื่อมฐานการสนับสนุนจากประชาชน)

๔. การระดมสรรพกำลัง

คือ การจัดระบบกำลังคนและทรัพยากร เพื่อสนับสนุนในโครงการพัฒนา - โครงการป้องกัน ภายใน

วัตถุประสงค์ของการระดมสรรพกำลัง

- เพื่อจัดตั้งและระดมประชาชนให้สนับสนุนฝ่ายรัฐบาลให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ฝ่ายรัฐบาล และตัดขวางขบวนการก่อความไม่สงบ
- ความสามารถในการระดมกำลังคนและวัสดุ ขึ้นอยู่กับขีดความสามารถในการบริหารงาน และการจัดการของรัฐบาล

การระดมสรรพกำลัง เป็นการจัดตั้งและระดมประชาชนให้สนับสนุนฝ่ายรัฐบาล, เป็นการจัดระบบกำลังคน และทรัพยากร เพื่อสนับสนุนโครงการพัฒนาและป้องกันภายใน, การระดมสรรพกำลัง หากบรรลุวัตถุประสงค์ก็จะทำให้ การใช้กำลังคน และทรัพยากรที่มีอยู่ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อฝ่ายรัฐบาล และเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายผู้ก่อความไม่สงบน้อยที่สุด

๓๙. หลักการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

๑. เอกภาพในการปฏิบัติ
๒. การใช้การข่าวกรองให้มากที่สุด
๓. การลดความรุนแรงให้เหลือน้อยที่สุด
๔. การที่รัฐบาลมีประสิทธิภาพ

เอกภาพในการปฏิบัติ การ ปปส. ต้องการการประสานการปฏิบัติ และการควบคุมแบบรวมการในทุกระดับ

การใช้การข่าวกรองให้มากที่สุด รัฐต้องพัฒนา และปรับปรุงขีดความสามารถในด้าน การข่าวให้แก่กำลังที่รักษาความมั่นคงภายใน

การลดความรุนแรงให้เหลือน้อยที่สุด แม้ว่าฝ่ายก่อความไม่สงบจะใช้วิธีการรุนแรง แต่ฝ่ายรัฐบาล ก็ไม่ควรใช้ความรุนแรงตอบโต้ ควรให้ทรัพยากรที่มีอยู่ ลดความรุนแรงให้เหลือน้อยที่สุด และรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและรักษากฎหมายให้มากที่สุด อาจต้องยอมให้การปฏิบัติอารยดีเยื่อใยออกไปบ้าง หากเห็นว่าจะเป็นการจำกัดความเข้มข้นหรือขอบเขตของความรุนแรงลง หลักการลดความรุนแรงประการหนึ่งก็คือ การใช้กำลังให้น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น โดยทั่วไปการลดความรุนแรงควรดำเนินการดังนี้

- ทุกการปฏิบัติการและการรณรงค์ควรอยู่ในลักษณะที่กระทำเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎหมายและนโยบาย
- มีการจัดตั้งองค์กรและสนับสนุนองค์กรที่เปิดโอกาสให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคล (ประชาชนที่ได้รับการพัฒนา) สามารถแสดงออกซึ่งความไม่พอใจ โดยวิถีทางสันติ เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติการตามแผนงานการ ปปส.
- ดำเนินการเพื่อให้ฝ่ายก่อความไม่สงบมีโอกาสน้อยที่สุด ที่จะประสานการปฏิบัติ และใช้วิธีรุนแรง

- ใช้กำลังรักษาความมั่นคงที่มีวินัยและซื่อสัตย์
- ใช้มาตรการควบคุม การลงโทษอย่างยุติธรรมและสม่ำเสมอ เพื่อเสริมสร้างความชอบธรรมแก่รัฐบาล และส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎหมาย
- กำลังที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรักษาความสงบเรียบร้อย ควรใช้ในการช่วยเหลือประชาชน

รัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ รัฐบาลต้องกำหนด นโยบาย แผนงาน และโครงการ ออกมาอย่างเหมาะสมอีกทั้งมีการควบคุมอย่างดีพอ

๔๐. กำหนดการในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ แบ่งเป็น ๓ กำหนดการหลัก และ ๒ กำหนดการเสริม

กำหนดการหลัก

- การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชน
- การพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร
- การปราบปรามกำลังติดอาวุธ

กำหนดการเสริม

- การข่าวกรอง
- การปฏิบัติการจิตวิทยา

๔๑. การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชน

- เป็นการพัฒนาทางด้าน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมจิตวิทยา
- เพื่อ ลด และขจัดเงื่อนไขในการก่อความไม่สงบ โดยมุ่งหวังให้ประชาชนสนับสนุนรัฐบาล
- ขอบเขตการดำเนินงานคือ การพัฒนาประเทศ, การพัฒนาชุมชน, การพัฒนาพิเศษ / พื้นที่เฉพาะ และการช่วยเหลือประชาชน

๔๒. การพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร

- คือ การดำเนินการทั้งปวงในการควบคุมประชาชนและทรัพยากร โดยฝ่ายรัฐบาลในสถานการณ์การก่อความไม่สงบ เพื่อป้องกันหรือขัดขวางการใช้ประโยชน์จากฝ่ายก่อความไม่สงบ
- มีวัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติของฝ่ายรัฐบาล, ค้นหา และกำจัด กลไกและการดำเนินงานของฝ่ายก่อความไม่สงบ รวมทั้งตัดความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับฝ่ายก่อความไม่สงบ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้ประชาชน
- มีหลักการดำเนินการคือ การใช้มาตรการในการพิทักษ์, การควบคุมในเรื่องต่าง ๆ และการใช้วิธีการในการควบคุม

๔๓. การปราบปรามกำลังติดอาวุธ

- เป็นการดำเนินการ และปฏิบัติการในกิจกรรมต่าง ๆ โดยหน่วยทหาร หน่วยแบบทหาร หรือองค์กรที่ไม่ใช่ทหารของรัฐบาล ในการทำลายกองกำลังติดอาวุธ

- เป็นกำหนดการที่รุนแรงที่สุด, โดยมีวัตถุประสงค์ในการทำลาย กองกำลังติดอาวุธ และฐานที่มั่นของฝ่ายก่อความไม่สงบ

๔๔. การข่าวกรองในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

- เป็นกำหนดการเสริม การดำเนินการมุ่งเน้นไปที่ การทำลายโครงสร้างลับของฝ่ายก่อความไม่สงบ หรือทำให้หมดประสิทธิภาพลง

- มีวัตถุประสงค์ ในการพิจารณาว่าในขณะนี้การก่อความไม่สงบ เกิดขึ้นหรือไม่ ถ้าเกิดรุนแรงเพียงใด, นอกจากนี้ก็เพื่อให้ได้ข่าวสารและข่าวกรอง ในการดำเนินงานตามกำหนดการ และการปฏิบัติการอื่น ๆ รวมทั้งเพื่อลดการดำเนินงานของฝ่ายก่อความไม่สงบลง

- ระบบข่าวกรองต้องเป็นเอกภาพแบบรวมการ มีการประสานแผนแนบ, มีทุกระดับในการดำเนินงานตั้งแต่ระดับ ประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น

- การวางแผนรวบรวมข่าวกรอง ต้องวิเคราะห์ทั้งข่าวกรองทางยุทธศาสตร์และยุทธวิธี ในและนอกประเทศ, การดำเนินงานมุ่งไปที่การประเมิน และค้นหาโครงสร้างพื้นฐานฝ่ายก่อความไม่สงบ นอกจากนี้ต้องดำเนินงานแต่เนิ่นก่อนเกิดการก่อความไม่สงบขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันและถ้าเกิดการก่อความไม่สงบก็ต้องดำเนินงานต่อไปเพื่อการป้องกันและปราบปราม

๔๕. การปฏิบัติการจิตวิทยา

- มีความมุ่งหมายเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

- มุ่งเน้นกระทำต่อ ผู้ก่อความไม่สงบ, ประชาชน, กำลังฝ่ายเรา, ประเทศที่เป็นกลาง และประเทศที่เป็นเป็นปฏิปักษ์

การวางแผนการ ปรจว.

- ต้องดำเนินงานจัดทำเป็นโครงการระดับชาติ มีหน่วยรับผิดชอบดำเนินงานหน่วยเดียว, ในระดับล่างลงไปมีทุกระดับ ตั้งแต่ ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น, ต้องอาศัยแผนระดับชาติเป็นมูลฐานในการวางแผน และต้องสนับสนุนแผนระดับชาติ

- ต้องมีความรู้อย่างลึกซึ้งในเรื่อง สภาพทางด้านการเมือง, ประชาชน, เศรษฐกิจ, สังคมจิตวิทยา, การทหาร และทัศนคติต่าง ๆ ที่เป็นที่มาของการก่อความไม่สงบ

- ต้องมีความรู้ในเรื่องฝ่ายก่อความไม่สงบเป็นอย่างดี, สามารถแยกแยะเป้าหมายในการ ปรจว. ได้ รวมทั้ง มีระบบข่าวกรองที่ถูกต้องและทันเวลา

เรื่องที่ทำกร ปรจว.

- หัวข้อในการ ปรจว. ต้องสนับสนุนกำหนดการอื่น ๆ ของการ ปรปส. รวมทั้งต้องสนับสนุนการรณรงค์ในการ ปรปส. และการดำเนินงานอื่น ๆ ด้วย

- การ ปรจว. ในการรณรงค์ด้วยการเสริมความมั่นคง เน้น การรักษาความปลอดภัยประชาชน เพื่อเป็นฐานในการสนับสนุน

- การ ปรจว. ในการรณรงค์ด้วยโจมตี เน้น ความจำเป็นในการปฏิบัติการโจมตี
- การ ปรจว. ในพื้นที่ห่างไกล เน้นขวัญและกำลังใจเจ้าหน้าที่ และการสนับสนุนจากประชาชน
- การ ปรจว. ในการพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร เน้น ความจำเป็นในการปฏิบัติการพิทักษ์ ฯ และประโยชน์ในการพิทักษ์ ฯ รวมทั้งผลึกความรับผิดชอบไปให้ฝ่ายก่อความไม่สงบ

การรณรงค์ในการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ

๔๖. แนวความคิดในการใช้กำลังเพื่อการรณรงค์

๑. ระดับการมีส่วนร่วมในการ ปรปส. ของกำลัง ปรปส.ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับระดับความรุนแรงของการก่อความไม่สงบเป็นหลัก

๒. การดำรงรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและกฎหมาย อันเป็นความรับผิดชอบของรัฐ ควรใช้กำลังตำรวจเป็นกำลังตอบโต้ (เพราะผู้ก่อความไม่สงบอยู่ในลักษณะอาชญากรหรือผู้ก่อการร้ายธรรมดา)

๓. การป้องกันไม่ให้เกิดการก่อความไม่สงบ โดยการใช้กำลังตำรวจและข้าราชการที่มีหน้าที่ในการรักษากฎหมาย ต้องเป็นด่านแรกในการ ปรปส. ที่จะ เข้าเสถียรกับการคุกคาม ให้ได้ตั้งแต่ต้น

๔. ตำรวจเหมาะสมกว่ากำลังอื่น เพราะ ตำรวจได้รับการฝึก การจัดยุทธโปกรณ์ เหมาะสมกว่าทหาร ที่จะต่อต้านการบ่อนทำลาย การก่อความไม่สงบ การดำเนินการด้วยวิธีการรุนแรงในขั้นต่ำ และประชาชนให้การยอมรับ ต่อการบังคับใช้กฎหมายโดยตำรวจ

ทหาร ใช้ในการ ปรปส.ในชนบท ซึ่งมีกำลังตำรวจน้อย ไม่พอเพียง หรือ เมื่อสถานการณ์มีความเข้มข้นมากจนเกินกว่าจะใช้กำลังตำรวจเข้าเผชิญหน้า

กำลังกึ่งทหารและกำลังประชาชน จัดตั้งขึ้นเพื่อการพัฒนาและป้องกันภายใน และกำลังส่วนนี้ ยังมีบทบาทในการขยายฐานการข่าวกรองและสนับสนุนการ ปรจว.

๔๗. วัตถุประสงค์ในการรณรงค์เพื่อสนับสนุนแผนการ ปรปส.

๑. เพื่อปฏิบัติตามแผนการพัฒนา
๒. เพื่อเข้าควบคุมพื้นที่ที่มีประชากรอยู่อย่างหนาแน่น
๓. เพื่อทำลายโครงสร้างพื้นฐานและกำลังทางยุทธวิธีของขบวนการก่อความไม่สงบ
๔. เพื่อขัดขวางการใช้ฐานที่มั่นของฝ่ายก่อความไม่สงบ
๕. เพื่อเสริมสร้างอำนาจรัฐให้เข้มแข็งในพื้นที่ที่กำหนด

๔๘. การรณรงค์ แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การรณรงค์ด้วยการเสริมความมั่นคง (Consolidation Campaign)
๒. การรณรงค์ด้วยการโจมตี (Strike Campaign)

๔๙. การรณรงค์ด้วยการเสริมความมั่นคง

แนวความคิด - กระทำเพื่อ พื้นฟูระบบการควบคุมพื้นที่และประชาชนของฝ่ายรัฐบาล

- กระทำโดย หน่วยงานทั้งทหารและพลเรือน
- กระทำตาม ลำดับความเร่งด่วน และการดำเนินการจะครอบคลุมตาม

แผนงาน การปรับปรุงสภาพแวดล้อม ทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมจิตวิทยา จึงสามารถกระทำได้ในทุกขั้นตอนของสถานการณ์การก่อความไม่สงบ

ลักษณะการดำเนินการ

- ดำเนินการในระดับจังหวัด (ในกรณีนี้ จังหวัดของไทยยังไม่มีองค์กร และขีดความสามารถที่จะดำเนินการได้ ดังนั้นโดยปกติแล้วในการรณรงค์มักจะกระทำในระดับ กอ.รมน. ภาค หรือ กอ.รมน. ภาคส่วนแยกเป็นหลัก) โดยได้รับการสนับสนุนจากท้องถิ่น ภูมิภาค และส่วนกลาง
- ควรเริ่มดำเนินการในพื้นที่ที่ฝ่ายรัฐบาลควบคุมอยู่แล้ว ขยายพื้นที่ออกไปตามลำดับความเร่งด่วน (เพื่อจัดตั้งเป็นฐานที่มั่นในการรักษาความปลอดภัยเอาไว้ให้ได้ แล้วจึงขยายไปสู่พื้นที่ช่วงชิง และพื้นที่ในความควบคุมของฝ่ายก่อความไม่สงบ)
- เมื่อได้กวาดล้างพื้นที่ให้ปลอดภัยจากกำลังทางยุทธวิธีของฝ่ายก่อความไม่สงบแล้ว จะต้องจัดระบบการคุ้มครองและป้องกันพื้นที่ ด้วยการตั้งรับทางยุทธวิธีและรักษาความปลอดภัยอย่างพอเพียง (ใช้กำลังตำรวจ, กำลังกึ่งทหาร และกำลังประชาชน) เพื่อป้องกันไม่ให้พื้นที่ที่ตกในความควบคุมของฝ่ายเรา กลับไปอยู่ภายใต้ความควบคุมของฝ่ายก่อความไม่สงบอีก

๕๐. ขั้นตอนการรณรงค์ด้วยการเสริมความมั่นคง

- ชั้นเตรียมการ
- ชั้นการรุก
- ชั้นการพัฒนา
- ชั้นการส่งมอบ

ชั้นการเตรียมการ

- ในขั้นนี้กำลังทหารและพลเรือนที่เข้าร่วมการรณรงค์จะ "วางแผน จัดหน่วย และ ประกอบกำลัง, การฝึกกำลังพล และการเตรียมการในเรื่องอื่น ๆ" เพื่อเข้าปฏิบัติภารกิจ
- การวางแผน
 - จะได้รับมอบพื้นที่รับผิดชอบหรือพื้นที่ปฏิบัติการตามลำดับความเร่งด่วนที่กำหนด โดยศูนย์ประสานงานประจำพื้นที่ของหน่วยเหนือ (กอ.รมน. ระดับต่าง ๆ)

๗ เส้นแบ่งเขตที่ใช้แบ่งพื้นที่ปฏิบัติการ จะนิยมใช้เส้นแบ่งเขตการปกครอง เพื่อให้เกิดความสะดวกและง่ายที่จะประสานการปฏิบัติ (แต่ไม่ใช่หลักการตายตัว)

- ดำเนินการรวบรวมและประเมินผลข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ปฏิบัติการ
- การประมาณการทรัพยากรที่ต้องการ (การพัฒนาภายใน จะต้องมีทรัพยากรบุคคลและวัสดุอย่างพอเพียงที่จะดำเนินการตลอดทั้งระยะเวลา)

- การเตรียมแผนยุทธการ

- การจัดหน่วยและการประกอบกำลัง

- จะจัดเป็นหน่วยเฉพาะกิจ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานต่างๆ ทั้งกำลังทหาร และกำลังในท้องถิ่น

- การแบ่งมอบกำลัง จะแบ่งมอบกำลังให้เหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามในพื้นที่ปฏิบัติการ

- การประกอบกำลังจะพิจารณาจาก งานที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดการหลัก ในการ ปฏิส. ทั้ง ๕ งาน

- การฝึกกำลังพล

- จะต้องมี การฝึกและปลูกฝังอุดมการณ์ โดยแยกฝึกเป็นชุดที่จะปฏิบัติการ

- การเตรียมการในเรื่องอื่นๆ

- การสื่อสาร (ต้องวางระบบคู่ขนาน เพื่อทดแทนกันได้ - สำรอง) และสนธิ ข่ายการสื่อสารในระหว่างหน่วยที่เข้าปฏิบัติการ ซึ่งอาจมีทั้งกำลังทหาร ตำรวจ กำลังกึ่งทหาร หน่วยข่าวกรอง หน่วยงานพัฒนาต่างๆ เข้าด้วยกัน

- การควบคุมอยู่ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าฝ่ายปกครองในท้องถิ่น (ในกรณีนี้สำหรับในสังคมไทยแล้ว มักเกิดปัญหาในด้านการปฏิบัติอยู่อันเนื่องมาจาก ความรู้ ความเข้าใจของ นท. ทั้งฝ่ายทหาร และทางฝ่ายปกครองเอง)

- การข่าว อาจมีการส่งหน่วยปฏิบัติการด้านการข่าวเข้าไปในพื้นที่ก่อน

ขั้นการรุก

ในขั้นนี้ เป็นภาพกวาดล้างหน่วยทางยุทธวิธีของฝ่ายก่อความไม่สงบที่มีอยู่ในพื้นที่นั้น แล้ว คงเหลือกำลัง(กำลังกึ่งทหารและตำรวจ)บางส่วนไว้ในพื้นที่ เพื่อคุ้มครองประชาชน ให้ปลอดภัย จากการปฏิบัติของฝ่ายก่อความไม่สงบ ที่หลงเหลืออยู่

แนวปฏิบัติ

๑. การเคลื่อนย้ายเข้าพื้นที่เสริมความมั่นคง

๒. การค้นหา กวาดล้าง และทำลายกำลังทางยุทธวิธี - ระบบการส่งกำลัง
น้ำสูง

๓. พิสูจน์ทราบโครงสร้างของอาคารก่อความไม่สงบ (เพื่อทำให้สมาชิกหมดประ
สิทธิภาพลง)

๔. การให้มาตรวจการพิทักษ์ ฯ (เพื่อตัดการสนับสนุนจากประชาชน)

๕. การ ปรจว. และการข่าวกรอง ต้องดำเนินการควบคู่กันไป

ขั้นการพัฒนา

เป็นการดำเนินการเพื่อ ขจัดฝ่ายก่อความไม่สงบที่หลงเหลืออยู่ และจัดตั้งระบบการควบคุม
ของรัฐให้มั่นคงในพื้นที่, ป้องกันไม่ให้ฝ่ายก่อความไม่สงบเข้ามาในพื้นที่ได้ใหม่ โดยการดำรงรักษา
ความปลอดภัยให้เกิดความเชื่อมั่น และดำเนินการตามแผนพัฒนาต่าง ๆ เพื่อจัดเงื่อนไขในพื้นที่

การปฏิบัติ

- เปลี่ยนน้ำหนักจากการป้องกันภายในทางทหารเป็นการพัฒนาภายในทาง
พลเรือน

- การปฏิบัติของกำลังทหาร กำลังกึ่งทหาร จะเปลี่ยนจากการปฏิบัติการ
เชิงรุกเป็นการปฏิบัติเชิงรับ (เพื่อป้องกันพื้นที่ที่กวาดล้างแล้วในชั้นรุก) หน่วยทหารขนาดเล็ก
อาจกระจายไปอยู่ปฏิบัติงานร่วมกับกำลัง พลก. ในท้องถิ่น เปิดโอกาสให้กำลังเฉพาะกิจส่วนใหญ่
(กำลังรุกเดิม) เข้าดำเนินการช่วยเหลือประชาชนด้านต่าง ๆ

- จัดให้มีการฝึกกำลังป้องกันตนเอง และกำลังประจำถิ่น (ให้ดูแลตัวเองได้)

- ความพยายามในการปิดกั้นและค้นหา ฯ ยังดำเนินการต่อไป

- ดำเนินการปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและกฎหมาย (อาจยังจำเป็น
ต้องควบคุมการเคลื่อนย้าย สัญจรของประชาชน วัสดุ อุปกรณ์ ฯ ที่สำคัญ ๆ ทั้งในการผลิตและ
เก็บรักษา)

ขั้นการส่งมอบ

ในขั้นนี้จะ

- เร่งรัด และขยายการพัฒนามากออกไป

- เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีความสามารถในการป้องกันพื้นที่แล้ว กำลังเฉพาะกิจจะ
ค่อย ๆ ถดกำลังอาวุธ และกำลังช่วยเหลือประชาชนที่ไม่จำเป็นลงตามลำดับ

การปฏิบัติอื่น ๆ :-

- กำลังเฉพาะกิจที่ใช้งานในด้านนี้ อาจถอนออกไปให้ในพื้นที่อื่นต่อไป

-ในห้วงที่กำลังกึ่งทหาร ตำรวจ และหน่วยงานข่าวกรองในพื้นที่ยังไม่เข้มแข็งพอในการป้องกัน และรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ได้ ยังคงกำลังเฉพาะกิจเดิมไว้ หรือจัดตั้งเป็นกำลังกองหนุนขึ้นในพื้นที่ห่างไกล

- การดำเนินการพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง (เช่น โครงการ พมพ.)
- การส่งมอบการควบคุมพื้นที่ให้หน่วยงานพลเรือน
- การขยายการปฏิบัติไปยังพื้นที่ข้างเคียง

๕๑. การรณรงค์ด้วยการโจมตี

๑. คือ การปฏิบัติการรบต่อเป้าหมายซึ่งเป็นกำลังทางยุทธวิธี และฐานที่มั่นของฝ่ายก่อความไม่สงบ ในพื้นที่ช่วงชิงหรือพื้นที่ในความควบคุมของฝ่ายก่อความไม่สงบ

๒. ภารกิจ

๑. ครอบงำกองโจร (เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสร้างสมกำลัง - และการส่งกำลังบำรุง)
๒. ทำลายกองโจร และฐานที่มั่น

๓. การจัด

-กำลังโจมตี จะควบคุมไว้ในระดับชาติ, ภูมิภาค, จังหวัด โดยไม่มีการมอบพื้นที่รับผิดชอบให้อย่างถาวร

-จัดกำลังในรูปของกำลังเฉพาะกิจ (มีความสมบูรณ์ในตัวเอง, สามารถปฏิบัติการกิจในพื้นที่ห่างไกลได้)

-ประกอบกำลังด้วย กำลังรบ (การปราบกองโจร), หน่วย ปจว.(การ ปจว. ในการ ปปส.), หน่วยข่าวกรอง (การข่าวกรองในการ ปปส.), หน่วยกิจการพลเรือน (การปรับปรุง ฯ , การ ปจว. และอื่น ๆ), กำลังกึ่งทหาร (การข่าวกรอง, การ ปจว. , การพิทักษ์ ฯ), กำลังตำรวจ (การพิทักษ์ ฯ)

๔. แนวความคิดในการปฏิบัติ

-เมื่อทำลายฐานที่มั่น และกำลังของฝ่ายก่อความไม่สงบแล้ว กำลังโจมตีจะถอนออกไปจากพื้นที่

-มุ่งกระทำต่อ กำลังกองโจรและฐานที่มั่น เพื่อให้กองโจรต้องเคลื่อนย้าย - เสียความสมดุลงม่อม

-การดำเนินการใช้ยุทธวิธีเชิงรุก อันได้แก่ การตีโฉบฉวย, การลาดตระเวนด้วยกำลัง, การเข้าตีเร่งด่วน, การเข้าตีประสาน, การขยายผล ฯ

๕. การปฏิบัติ

-หน่วยโจมตีได้รับมอบพื้นที่รับผิดชอบจาก ศูนย์ประสานงานประจำพื้นที่ (กอ.รมน.) ผบ.หน่วยโจมตีอาจแบ่งมอบพื้นที่ให้หน่วยรองลงไปตามลำดับจนถึงหน่วยกองร้อย ผบ.ร้อย อาจ

มอบพื้นที่ให้กับ ผบ.มว. แต่ปกติจะไม่นิยมมอบพื้นที่ปฏิบัติการให้ จะมอบภารกิจเฉพาะให้ ผบ.มว. ---

-เมื่อได้รับมอบพื้นที่กับขีดขอบกว้างมาก ก็จะต้องมีการมอบลำดับความเร่งด่วนมาให้ด้วย

- การปฏิบัติของหน่วยระดับกองพัน - กองร้อย
- การวางอาวุธยิงสนับสนุน (เช่น ค.)
- การตั้งฐานลาดตระเวน
- การส่งกำลังบำรุง และการมีสิ่งอุปโภคบริโภคที่จำเป็น
- การทำลายกำลังกบฏใจ จะใช้การทุ่มโจมตี ดีโอบจอย การปฏิบัติเวลากลางคืน
- การปฏิบัติต่อค่ายพัก และฐานที่มั่นกบฏใจ มักจะใช้การปฏิบัติเวลากลางวัน (เพื่อง่ายในการสนับสนุน ทางอากาศ การยิงสนับสนุน การนัดล้อมตรวจค้น)
- เพื่อการเข้าตีเป็นผลสำเร็จ กำลังโจมตีจะไม่ยึดพื้นที่ไว้เป็นเวลานาน จะนำกำลังกลับ เข้ายังพื้นที่พักรอ เพื่อพักผ่อน และฝึกเพิ่มเติม พร้อมทั้งจะปฏิบัติการต่อไป

การปฏิบัติการในพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมพิเศษ

๕๒. การปฏิบัติการในพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมพิเศษ แบ่งเป็น พื้นที่ห่างไกล, พื้นที่ในเมือง และพื้นที่ตามแนวชายแดน

๕๓. การปฏิบัติการในพื้นที่ห่างไกล

พื้นที่ห่างไกล อาจเป็นพื้นที่ที่มี ชนกลุ่มน้อย (ต่างเชื้อชาติ ศาสนา) อาศัยอยู่ อาจเป็นพื้นที่ภายในประเทศ หรือใกล้ชายแดน ที่มีช่องทางแทรกซึมสำคัญ หรือเป็นพื้นที่ที่ไม่มีคนอาศัยอยู่มากนัก แต่ถูกใช้เป็น ฐานที่มั่น พื้นที่ฝึก พื้นที่พักรอของกำลังที่แทรกซึมเข้าออก ฯ ขาดฝ่ายก่อความไม่สงบ

หน่วยปฏิบัติในพื้นที่เช่นนี้ จะใช้หน่วยเฉพาะกิจ หรือหน่วยที่ได้รับการฝึกพิเศษ

แนวความคิดในการปฏิบัติ

- ต้องเริ่มด้วยการสร้างความเข้มแข็งของฝ่ายปราบในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นฐานในการปฏิบัติก่อน
- กำลังที่ปฏิบัติในพื้นที่ ควรมีขีดความสามารถในการเคลื่อนย้ายทางอากาศ
- กำลังทางยุทธวิธีที่ใช้ควรมีความชำนาญในภูมิประเทศ อาจจำเป็นต้องใช้กำลังที่ประจำอยู่ในท้องถิ่น ให้มาเท่าที่จะมากได้

- การใช้กำลังแบบใด ขึ้นอยู่กับ วัตถุประสงค์ ลักษณะของพื้นที่ ทัศนคติของประชาชน ขนาดและการประกอบกำลังทางยุทธวิธี
- การปฏิบัติมักเป็นการปฏิบัติการระยะยาว และสามารถแบ่งเป็น ๔ ขั้นตอน (การเตรียมการ การรุก การพัฒนา และการส่งมอบ)
- การปฏิบัติในขั้นการเตรียมการ ได้แก่ การกำหนดพื้นที่ปฏิบัติการ การรวบรวมและประเมินผล ข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ การประมาณการความต้องการ การจัดเตรียมยุทธโปกรณ์ การเตรียมแผน ยุทธการต่างๆ (อื่น ๆ จะมีขั้นตอนเหมือนการณรงคด้วยการเสริมความมั่นคง)
- การปฏิบัติในขั้นการรุก ได้แก่ เคลื่อนย้ายกำลังเข้าพื้นที่ การจัดตั้งฐานปฏิบัติการที่ปลอดภัย (เพื่อการส่งกำลังบำรุง, การอำนวยความสะดวกปฏิบัติการ) การเริ่มกวาดล้างทำลายกำลังทางยุทธวิธีของฝ่ายก่อความไม่สงบ เมื่อทำลายโครงสร้างได้แล้วก็จะจัดระบบการควบคุมขึ้นใหม่
- การปฏิบัติในขั้นการพัฒนา เป็นการตั้งรับ (เพื่อยึดพื้นที่ให้ปลอดภัย) แต่ใช้การลาดตระเวน อย่างกว้างขวาง, แล้วดำเนินการพัฒนาช่วยเหลือประชาชน โดยโครงการระยะสั้นๆ ซึ่งอาจจัดเพื่อ รองรับโครงการระยะยาวในอนาคตต่อไป, การฝึกกำลังกึ่งทหารและกำลังป้องกันตนเอง ในขั้นนี้จะใช้ทั้ง การพิทักษ์ฯ การปลง, และการข่าวกรอง ควบคู่ไปด้วย
- การปฏิบัติในขั้นการส่งมอบ เมื่อควบคุมพื้นที่ได้แล้ว ก็จะส่งมอบให้ส่วนราชการพลเรือน เพื่อนำกำลังไปปฏิบัติการในพื้นที่อื่นต่อไป (อาจเป็นพื้นที่ที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อขยายพื้นที่ในความควบคุมของฝ่ายเรา)

๕๔. การปฏิบัติการในเมือง

- การปฏิบัติจะใช้เทคนิคพิเศษในการปฏิบัติต่างจากชนบท เพราะสภาพพื้นที่และจำนวนประชากร ต่างกัน
- การใช้อาวุธ อาจไม่สามารถใช้อาวุธร้ายแรงได้อย่างเสรี เพราะจำนวนและความหนาแน่นของประชาชน สิ่งปลูกสร้าง แต่หลักการใช้อาวุธก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงคือ "การใช้กำลังให้น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น" (การควบคุมสำหรับการปฏิบัติการในพื้นที่เมือง อาจต้องระมัดระวังและให้ความสำคัญเพิ่มขึ้น)
- การปฏิบัติการในเมือง ฝ่ายก่อความไม่สงบจะมีขอบเขตที่กว้างขวางมาก (ฝ่ายรัฐบาลจะต้องเน้นเรื่อง การข่าวกรอง ควบคู่ไปกับการปฏิบัติการของตำรวจ เพื่อตอบโต้กับกิจกรรมของฝ่ายก่อความไม่สงบทั้งด้านการจัด การข่าว การส่งกำลังบำรุงและการก่อการร้าย
- การปฏิบัติในพื้นที่เมืองนั้น การให้ความสำคัญด้านการพัฒนาและการป้องกันภายใน ก็คือ การที่จะต้องดำเนินการโดยต่อเนื่อง กำลังส่วนใหญ่เป็นกำลัง รปภ., ตำรวจก่อน ทหารจะใช้ใน

การสนับสนุน เตรียมช่วยเหลือฝ่ายปฏิบัติตามความจำเป็นของสถานการณ์ และข้อกำหนดทางกฎหมาย

๕๕. สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการในเมือง

- ประชาชนอยู่หนาแน่น
- เป็นศูนย์รวมของหลายๆ อย่าง เช่น สถานะราชการ สื่อสารโทรคมนาคม อาหารและสิ่งอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งสาธารณูปโภค
- ประชาชนมีหลายประเภท
- มีสิ่งก่อสร้างหนาแน่น
- มีกำลังตำรวจ กำลังทหารและหน่วยอื่น ๆ อยู่มาก

๕๖. การ ปปส. ในเมืองโดยทั่วไป

กำลังทหารต้องมีการวางแผนและเตรียมการปฏิบัติตามแผนไว้ให้พร้อม
ด้านการข่าวกรอง

- ผังเมือง (ครอบคลุมโครงสร้างได้ดินต่าง ๆ ด้วย)
- ที่ตั้ง และรายละเอียด เกี่ยวกับสถานที่สำคัญ
- การข่าวต้องมีการปรับปรุงอยู่เสมอ

ด้านการพิทักษ์ ฯ

- การปฏิบัติการข่าวกรองของตำรวจ
- การประกอบอาชญากรรม
- การเชื่อมโยงกิจกรรมของฝ่ายก่อความไม่สงบ (เพื่อปฏิบัติการจิตวิทยา หาทุน ต้องมีความสอดคล้อง)
- การสะสมอาวุธ แหล่งอาวุธ, ทุนของฝ่ายการก่อความไม่สงบ
- การปฏิบัติการจิตวิทยาจะต้องนำมาใช้ พร้อมกับการใช้มาตรการ การพิทักษ์ต่าง ๆ

เพื่อสร้างความเข้าใจ และทำลายการเชื่อมโยงกิจกรรมต่าง ๆ ของฝ่ายการก่อความไม่สงบ

ด้านการปฏิบัติการจิตวิทยา

จะมีความสำคัญมากขึ้น เพราะในเมืองเป็นแหล่งของสื่อมวลชนจำนวนมาก นักคิด นักวิชาการ, ผู้นำทางศาสนา, องค์กรต่าง ๆ ซึ่งจะให้ผลทั้ง + และ - ต่อฝ่ายรัฐบาลได้หากไม่ใช้การปฏิบัติการจิตวิทยาให้เข้าใจหรือปลุกฝังอุดมการณ์

ด้านการปฏิบัติทางยุทธวิธี

ควรใช้ตำรวจ, กำลังรักษาความปลอดภัยอื่น ๆ ก่อน หากมีขีดความสามารถไม่เพียงพอ หรือไม่สมารถหยุดยั้งกำลังฝ่ายก่อความไม่สงบได้ จึงใช้ทหารเข้าปฏิบัติในเมือง (ปกติทหารจะอยู่รอบนอกพื้นที่ เพื่อสกัดกั้นการเพิ่มเติมกำลังของฝ่ายก่อความไม่สงบ)

กิจการพลเรือน

ในที่เกิดการโจมตีด้วยอาวุธจากฝ่ายก่อความไม่สงบ ทหารจะมีบทบาทดังนี้

- ช่วยเหลือผู้ประสบภัย สำหรับการรักษาพยาบาล (กู้ภัย)
- จัดการซ่อมแซมสาธารณูปโภคให้คืนสภาพ การขจัดซากปรักหักพัง
- การเลี้ยงดู จัดหาที่อยู่ เครื่องมือที่จำเป็นให้

๕๗. การปฏิบัติการตามแนวชายแดน

- วัตถุประสงค์ เพื่อป้องกันการแทรกซึมทั้งบุคคล และวัสดุข้ามแดน
- งาน ที่จะต้องทำเพื่อบรรลุลักษณะดังกล่าวอาจมีดังนี้.-
 - การปฏิบัติงานในจุดตรวจคนเข้าเมือง
 - การลาดตระเวนเฝ้าตรวจ
 - การโจมตีต่อกำลังผู้ก่อความไม่สงบ
 - การปฏิบัติการข่าวกรอง และต่อต้านข่าวกรอง
 - การบังคับ และการจำกัดในการสัญจร
 - การปฏิบัติการจิตวิทยา
- แนวความคิด (ในการปฏิบัติตามแนวชายแดน)
 - ในระยะเริ่มต้น .- เป็นความรับผิดชอบของ ตำรวจ สุลกากร และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐ กำลังทหารและกึ่งทหาร อาจช่วยเหลือหน่วยดังกล่าวได้
 - เมื่อการก่อความไม่สงบขยายตัวมากขึ้น .- อาจมีความจำเป็นต้องให้กำลังเข้าปฏิบัติการตามแนวชายแดน เพื่อตัดการสนับสนุนจากภายนอกประเทศ
 - การปิดพรมแดนทั้งหมดย่อมทำไม่ได้ เพราะมีความกว้างมาก ย่อมต้องพิจารณา โดยให้ลำดับความเร่งด่วน (ทั้งคน ช่องทางล่อแหลม และเครื่องมือทรัพยากรต่าง ๆ) และใช้เครื่องกีดขวางธรรมชาติให้มากที่สุด
 - การจัด ดชด. เป็นกำลังหลักในการปฏิบัติตามแนวชายแดน ส่วนกำลังกึ่งทหาร และกำลังทหารประจำการนั้นคงอาจให้การสนับสนุน และเข้าปฏิบัติเป็นครั้งคราว
 - การบังคับบัญชาและควบคุม : การบัญชาการและกำกับดูแลในระดับชาติ อาจแบ่งมอบภารกิจสั่งการให้หน่วยในระดับภูมิภาค และระดับพื้นที่ได้ตามความเหมาะสม
 - โครงสร้าง : เป็นกำลังเฉพาะกิจ โดยพิจารณาตามงานที่จะต้องทำในพื้นที่ที่ได้รับมอบหมาย
- การปฏิบัติการ
 - อาจกำหนดเป็นเขตหวงห้ามหรือเขตกันชนขึ้น ซึ่งอาจจำเป็นต้องมีการย้ายถิ่นฐานของประชาชน (จึงต้องมีการวางแผนและร่วมมือในการปฏิบัติกับเจ้าหน้าที่พลเรือนด้วย)

- การเฝ้าตรวจ จะต้องพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ หลายประการได้แก่
 - เส้นทาง
 - ช่องทางแทรกซึมเข้าออกตามแนวชายแดน
 - ที่ตั้งของการสนับสนุนต่าง ๆ (ตำบลที่จะให้พัก สป.)
 - ปริมาณความถี่ของการแทรกซึม
 - ประเภทการขนส่งที่จะให้ (เดินเท้า, นานาหาม, ใช้ขบวนเดินทางแอบแฝง
ในรูปพ่อค้า ฯ)
 - สภาพภูมิประเทศ
 - การเฝ้าตรวจจะต้องกระทำสมกันทั้งทางพื้นดิน ทางน้ำ และการเฝ้า
ตรวจทางอากาศ
 - การปฏิบัติการทางทหาร หน่วยระดับ, กองร้อย, กองพัน อาจจัดตั้งฐาน
ปฏิบัติการขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกตามแนวชายแดน (ฐานปฏิบัติการมีหน่วยบิน, ช่าง, สื่อสาร ฯ
อื่น ๆ ตามความจำเป็นในการสนับสนุน)
 - เขตหวงห้าม.- อาจกำหนดพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเขตหวงห้าม มีการอพยพประชาชน
ออกจากเขตที่กำหนด
 - เขตกันชน .- ประชาชนที่อยู่ในบริเวณนี้จะจำกัดเฉพาะบุคคลที่เชื่อว่ามีความจริง
ภักดีต่อรัฐบาลเท่านั้น (ทำให้ช่วยงานด้านการข่าว, การป้องกันตนเองของหน่วยตามชายแดนมี
จิตความสามารถสูงขึ้น เพราะจะช่วยเป็นหูเป็นตา สอดส่องบุคคลข้ามแดน สายลับต่าง ๆ อย่าง
ต่อเนื่อง สิ่งที่สำคัญอีกประการคือ "การดำรงรักษา และความจงรักภักดีของประชาชนที่เข้าไปอยู่
ในพื้นที่" โดยใช้ทหารกองหนุน - ชนกลุ่มน้อย - อย่างไรก็ตามประชาชนที่อยู่ในพื้นที่นี้อาจถูกข่มขู่
- มีความรู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้ง)

การตอบโต้การก่อความไม่สงบ

๕๘. การตอบโต้การก่อความไม่สงบ (การก่อความไม่สงบในแบบมุ่งเน้นมวลชน)

๑. มุ่งกระทำเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการก่อความไม่สงบยกระดับความรุนแรงขึ้นในเบื้องต้น จาก
นั้น ปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไข และขจัดภัยคุกคามให้หมดไป
๒. การดำเนินการในการตอบโต้จะต้องไม่หยุดชะงักที่ระดับความสำเร็จในขั้นใด ๆ จะต้อง
ดำเนินการต่อไปโดยต่อเนื่อง และต้องริเริ่มการดำเนินงานเพื่อไม่ให้เกิดการก่อความไม่สงบเกิดขึ้นมา
ใหม่อีก

๓. ขั้นเริ่มต้นและก่อนเริ่ม

- ฝ่ายก่อความไม่สงบให้การบ่อนทำลายอย่างกว้างขวาง
- มีการก่อตั้งขบวนการ, เกิดองค์กรลับ/เปิดเผย, มีการรณรงค์กระทำต่อพื้นที่เป้าหมายที่กำหนดไว้
- มีการ ปจว. / ประชาสัมพันธ์ ชักจูงให้เกิดรัฐบาล/เห็นชอบกับฝ่ายก่อความไม่สงบอย่างกว้างขวาง
- มีการจัดตั้งรัฐบาลเงา, ฝึกกองกำลังติดอาวุธ และเริ่มโจมตีตำรวจ
- มีการวางรากฐานในการขอการสนับสนุนจากต่างประเทศโดยผ่านทั้งองค์กรที่ ถูก / ผิด กฎหมาย

๔. การตอบโต้ในขั้นเริ่มต้นและก่อนเริ่ม

- การปรับปรุงสภาพแวดล้อม
 - ดำเนินการพัฒนาอย่างกว้างขวาง โดยมุ่งเน้นไปที่ พื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการก่อความไม่สงบ และพื้นที่ที่มีความรุนแรงต่อการเกิดประชาชน ที่ล่อแหลมสูง
 - จัดองค์กรเพื่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐกับประชาชน ช่วยเหลือประชาชนโดยเร่งด่วนในพื้นที่ที่คาดว่าจะอาจเป็น พื้นที่เป้าหมายของฝ่ายก่อความไม่สงบ
- การพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร
 - ตัดการเข้าถึงประชาชนและทรัพยากรของฝ่ายก่อความไม่สงบ
 - การปฏิบัติการจิตวิทยาเพื่อให้ประชาชนเข้าใจ, ร่วมมือ
- การปราบปรามกำลังติดอาวุธ
 - ใช้การข่าวกรอง พิสูจน์ทราบ เตรียมการและเข้ากวาดล้างเมื่อมีโอกาส (การปฏิบัติทางยุทธวิธี)
 - การดำเนินการตามกำหนดการหลักในขั้นนี้ เน้นหนักไปที่ การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชนเป็นหลัก พร้อมกับดำเนินการในเรื่อง การพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากร และการปฏิบัติการทางยุทธวิธี ตามลำดับ

๕ ขั้นสงครามกองโจร

- การดำเนินการที่ได้กระทำไปในขั้น ๑ ของฝ่ายก่อความไม่สงบจะคงดำรงการปฏิบัติอยู่รวมทั้งมีการเพิ่มความเข้มข้มขึ้น
- มีการปฏิบัติการทางยุทธวิธีด้วยสงครามกองโจรโดยโจมตีกำลังฝ่ายรัฐบาลมากขึ้น
- ฝ่ายก่อความไม่สงบจะขยายพื้นที่ในความควบคุมของตนเองให้เพิ่มมากขึ้น และจะพยายามจัดตั้งรัฐบาลของตนขึ้นในพื้นที่ที่ควบคุมนั้นเพื่อสร้างความยอมรับจากต่างประเทศ

๖ การตอบโต้ขั้นสงครามกองโจร

• การพิทักษ์ประชาชนและทรัพย์สินอย่างเข้มแข็ง พร้อมกันขยายขอบเขตการปฏิบัติ
การจิตวิทยา (เช่นเดียวกับการข่าวกรอง)

• การปฏิบัติการทางยุทธวิธีเพื่อปราบกองกำลังติดอาวุธ

• การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชน คงดำเนินการต่อไป (โครงการ
ระยะสั้น)

■ การดำเนินการตามกำหนดการหลักในขั้นนี้ เน้นหนักไปที่ การพิทักษ์ประชาชน
และทรัพย์สินเป็นหลัก พร้อมกับการดำเนินการในเรื่อง การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วย
เหลือประชาชน และการปฏิบัติการทางยุทธวิธี ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

๗. ขั้นสงครามขบวนการ

- ฝ่ายก่อความไม่สงบเข้มแข็งถึงขั้นต่อสู้กับกำลังฝ่ายรัฐบาลโดยตรงได้

- การดำเนินงานจากขั้น ๑ และ ๒ ยังคงกระทำอย่างต่อเนื่อง

- กองกำลังฝ่ายก่อความไม่สงบจะพยายามเข้ายึดที่หมายทางภูมิศาสตร์

- เมื่อสามารถล้มล้างรัฐบาลได้จะจัดผู้แทนเห็นด้วย / ichtขวางและสร้างสังคมใหม่

๘. การตอบโต้ขั้นสงครามขบวนการ

• การปฏิบัติการทางยุทธวิธี เพื่อต่อสู้ ทำลาย กำลังติดอาวุธ (อาจใช้สงครามสาม
แบบ)

• การพิทักษ์ประชาชนและทรัพย์สิน เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการทางยุทธวิธี

• การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชนยังคงดำเนินการต่อไป

■ การดำเนินการตามกำหนดการหลักในขั้นนี้ เน้นหนักไปที่ การปฏิบัติการทาง
ยุทธวิธีเป็นหลัก พร้อมกับการดำเนินการในเรื่อง การพิทักษ์ประชาชนและทรัพย์สิน และการ
ปรับปรุงสภาพแวดล้อมและช่วยเหลือประชาชน ตามลำดับ